

на всичко въ голѣмо изобиліе. Всякой могълъ отнапрѣдъ да си прѣсмѣтне, че съ обираице-то свои-ты плодове не само щяла да исплати онжж малкж лихвж, нъ и доста не тѣла щяла да му остане. И сами-ти богати, като дошли вече въ себе си, кое-то у нихъ рѣдко ся случва, видѣли оттука явнж-тж си ползж и печалбж. Защо-то не само що добыли хранж за добытка си, мляко и торъ, нъ още и готовы пары. Кога-то отпрѣди дойдяло врѣмя да плащатъ лихвы-ты, то въ кессіж-тж имъ не остояло нито пятаче; а сега това ся плащало безъ никакво притѣсеніе.

Боянъ не стоялъ миренъ. Като видѣлъ, че отъ бранница-та (коріи) ся добывало малкж ползж, той намѣрилъ отъ ближній-ть градъ единъ главенъ и вѣщъ лѣсовѣдецъ, та го водилъ на всякъдѣ по коріи-ты, и ся допытвалъ отъ него за съвѣтъ.

Боянъ пакъ готви вѣщо! думали хора-та. Та и то пакъ о наши-ты главы ще ся очюкая! отговаряли богати-ти.

Всякой былъ любопытенъ, кога ся събере община, каквы пакъ новы прѣдлаганія ще чюе отъ свои-ти главатары.

Боянъ излѣзълъ на срѣдъ и съ ясенъ гласъ зель да говори така: „Мили братя! длгъ-ть е лошявъ другаръ. Кой-то нѣма длгъ, той нѣма грыжж. Наше село, както що знаете, има още длгъ, и ные смы принудени да плащамы за него толкова си лихвж отъ дѣбыва на нашій трудъ, спечеленъ отъ общинскж-тж земж, отъ кож-то всичкы еднакво ся поминувамы. Пѣ-добрѣ ще бжде, щото всичкій-тоя дѣбывъ да си остане въ кессіж-тж ни най-малко за десять и повече години. Това на всичкы-ты ще спомогне.“

Хора-та на това зели да ся смѣжтъ и рѣкли. Тако ти Бога, това не е злѣ.

Боянъ продължилъ: „азъ и мон-ти другари давамы емство, че общинскій-ть длгъ, ако не съвсѣмъ, а то пѣ-голѣма-та му чясть ще ся исплати безъ ваше плащаніе, само ако склоните да пріемнете три наши поржкы, и по нихъ да работите.“

Да! извикали богати-ти цървенци: сега ще дойде лошявъ-ый-ть вѣстникъ!

Боянъ казалъ: „случайте мя добрѣ и разждѣте, право ли казвалъ, или не. Въ наше село има до стотинж кжщи.“